

*Ne nézzetek rám borzalommal,
ha meghalok:
az a halott a koporsóban
nem én vagyok.
Csak hamu az, elomló televény.
A láng eltűnt. A láng, - az voltam én.*

*Sorsomnak gyászán se könnyeztetek,
s ne mondja a pap: "Ime, porba hullt!"
Sirassátok az árva gyermeket,
s ne a rabot, aki megszabadult.*

*S mikor a szónok a sírnál beszél,
és végül kiált: "Hát Isten veled!"
ne le a sírba integessen nékem,
fölfelé nyújtson búcsúzó kezét!*

(Gárdonyi Géza)

Kedves Olvasók!

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy Inczedy Péter barátunk, szerkesztőtársunk 73 éves földi jelenléte után az égi világba költözött; szellemisége, gondolatái ránk maradtak. Köztük az a kifejezett kérése is, hogy haláláról csak teljes csendben, mindenféle méltatások, dicsőítések nélkül emlékezzünk meg. Ezt tesszük tehát most, mikor csendes főhajtással gondolunk Rá.

(Szerkesztőség)

XXIV. évfolyam 8. – 9. szám 2017. augusztus - szeptember

Inczedy P.: Levél Gyurka bácsinak	3512
Gyombolai M.: Lelkigyakorlatra	3513
Bulányi Gy.: Főpapok, írástudók és vének	3515
Rudolf Scherman: Újabb eljárás	3517
Bulányi Gy.: Akkor maga nem hisz!	3519
Hollai K.: Gondolatom az egyházzenéről	3522
Hollai K.: A szent összejövétel	3526
Máté Tóth A.: Teológia és...	3529
Farkas I. Vallomás...	3532
Habos L.: Boldog mosoly az arcokon	3534
Merza J.: Folytatjuk?	3535
Elmer I.: Börtönkereszt...	3539
György L.: Utak a jövőbe	3546
Nyílt levél...	3548

*«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért,
mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»*
Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

INCZEDY PÉTER LEVÉL GYURKA BÁCSINAK...

Legutóbbi találkozásunkkor sokat beszélünk az életközösségről. Azután meg is írtad a szerkesztői-bizottsági találkozón felvetődött gondolatokat. Az életközösségről, mint az Isten országának megvalósításához vezető út legfontosabbnak tartott feltételéről. Persze az életközösségnek is van egy fontos feltétele. A vagyonszövetség. Eddig rendben is lennénk. A léptékellem van gondom. Hat és fél milliárd ember és egy darab Föld. Ennyi embernek kellene manapság osztoznia a Földvagyonyon. Vajon hányan leszünk akkorra, amikor ez megvalósulhat. Mert ma azt gondolom, csak a kényszer veheti rá, ismertetheti fel szükségességét az egyenlő - képletesen szólva az egy dénár per fő - elosztásnak. Addig

még többen leszünk s még kevesebb lesz a felosztható Föld vagyon.

Olvasom, hogy ma húszezerre becsülik annak a vagyonos körnek a létszámát, amely mintegy háromszáztrillió dollár fölött rendelkezik. Vagy már a vagyon rendelkezik fölöttük? Ki tudja. Persze most ne gondoljunk valami új tünetre. Nem új tudat-módosulatról van szó, hiszen régi témája már ez az íróknak. Amikor a legkisebb vagyon vagyonnal társult. Sokszor megtörtént ez a legkisebb társadalmi életközösségekben, a családok alakításában is. Fél hold föld, fél hold földet vett feleségül. Vagy az egyke zsákutcát választotta az osztozás elkerülésére.

Ez-ideig a tulajdon gyarapítása rendre a háborúk sorát gyarapította. A tulajdon közössé nyilvánítása pedig az emberek - munkatáboroknak álcázott gyűjtőhelyeken - a megsemmisítésükhöz vezetett az eddigi történelmi tapasztalatok szerint.

Olvasok olyan hírt is, hogy még napjainkban is rábukkannak minden technikai civilizációt elkerülő, elutasító indián törzsekre a perui őserdőkben. Működő élet- és vagyonközösségekre. Mert ott bizonyára a létük feltétele az élet- és vagyonközösség. Vagyis nincs is más vagyonuk, mint a közösség. Ilyenkor világosan látszik, hogy az igazi vagyon nem a megszámlálható pénz. És ilyenkor azt gondolom, hogy amilyen messze van ez az életforma mindennapjainktól, olyan messze lehet még az út másik vége. A cél. Az, amikor mindenki egyformán vehet a közösből. Csakhogy melyik az út eleje és melyik a vége? Az indián közösségétől induljunk-e vagy oda kellene érkeznünk?

Nem tudok válaszolni ezekre a kérdésre sem. Az osztozására sem. Innen a magam látószögéből csak azt látom, hogy rossz az irányzék. Vajon tudja-e az a húszezer vagyon-ember, hogy a vagyona pénzben számolva mennyit ér? Hiszen már ma is többbe kerül egy réz egy forintos, mint amennyi rá van írva. Talán nem is annyira a hatalom, hanem annak gondolkodása ellen kellene bizonyosságot tenni. Cselekvéssel. Minden más elcsépelet közhelyként hangzik. Ez is, amit eddig írtam. De erről szóltál már akkor, amikor a metanoiáról beszéltél.

Ha pedig magamból indulok ki, hiszen senki sem tud kibújni a bőréből. mégis csak azt gondolom, talán mégsem lehetetlennek látszó világmegváltásról van szó. Nem is a mindennapos templomba járásra, a kötelező rózsafüzér imádságos délutánokra gondolok, hanem a lélek igényének felismeréséről. Annak a belső rezdülésnek hallásáról, ami az embernek örömet okoz. Olyan ez mintha egy másik frekvencián szólna a zene. A denevér azt is hallja, amit az ember füle nem észlel. A többi lehet, hogy dübörgés csupán, a pénzben mért zaj. Ez a belső, lélek hangszerelte zene pedig öröm. Nekem is és annak is akinek segíthetek. Mert nem jött még rá magától, nem mutatta meg neki senki, hogy a belső

béke mekkora nyugalom s öröm. Ferenc bizonyára hallotta s ő képes volt ki is sugározni.

Ennyi jutott eszembe leveled olvastán. Sajnálom, kicsit bánt - írhattam volna úgy is, hogy kicsit szégyellem - hogy nem tudtam közösségnek hasznos, megfogható, cselekvésre indító gondolatokkal segíteni - és válaszolni leveledre. Szeretettel...

2001.

GYOMBOLAI MÁRTON LELKIGYAKORLATRA...

Kedve s Testvéreim Jézus Krisztusban!

Mondok egy Ady-sort:

*"En nem büvészek, de mindennek jöttem,
A Minden kellett..."*

(Hunn, új legenda)

Lelki napunk mottójának szánom Ady e szavát, mert a mi számunkra sem szabad elégnék lennie annak, ami kevesebb, mint a minden.

Ki ez a mi? Az ember? Az ember, akit Vörösmarty "ez örült sár, ez istenarcú lény" szavakkal illet? Igen.

Az önismeret jegyében kellene eltelnie ennek a napnak. A delphoi jósa falára volt kiírva: Gnóthi sze auton!, azaz Ismerd meg magadat! Ismerjük magunkat? Merjük-e megismerni magunkat? Nyilvánvalóan azért jöttünk, hogy előbbre jussunk a jézusi Úton. Mi, magunk. Úgy, ahogy vagyunk. Vállalva önmagunkat azért, hogy előbbre juthassunk.

"Ki látott engem?" c. versében Ady Endre vállalja, hogy tükörbe néz.

Még párszor elolvashatnók. Talán meg is tesszük majd otthon. Most csak két sort emelek ki. Az egyik:

Pótolnak-e életet élet-morzsák?

S a másik:

Istenülő vágyaimba ki látott?

Hát ennyi a bevezetésem, s most a tárgyra térek.

1.tétel: Isten és ember nemcsak kettő, hanem egy is: "Én és az Atya egy vagyunk" (Jn 10,30). Jézus és mi is egy vagyunk: "Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővessző" (Jn 15,5). Vessző nincs tő nélkül; tő nincs vessző nélkül; a kettő nem kettő, hanem csak egy.

Jézus közvetítésével, Istennel is egy vagyunk: "könyörögök... hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek... hogy egyek legyenek, ahogyan mi egyek vagyunk, én öbennünk, s te énbennem, hogy tökéletesen egyek legyenek..."(Jn 17,20-23).

A tételt nem igazolom. Csak annyit mondok róla, hogy az evangéliumok Jézus ajkára adott tanítása ez a tétel. Meg még annyit, hogy e tartalom megfelelője megtalálható az összes nagy vallásokban. Egyszerűség kedvéért